

svojih poslancih avstrijsko zaprosile, o vrnitvi sv. Očeta v Rim priložnost poprijeti, po cesarskem poslancu v Rimu vošila zastran preuredb v papeževih deželah zopet razodeti. Ni dvomiti, da je sv. Oče že po končanem popotovanji potrební sklep storil, s katerim bo, kakor je upati, željam vseh temveč vstregel, ker je imel vsaki čas resnično voljo, vse storiti, kar je potrebam njegovih podložnih res primerno. Ne gré tedaj zdaj za nič družega, kakor Nj. Svetost s sveti podperati in vsemu v okom priti, kar bi dobrem namenom od nasprotne strani vkljubovati utegnilo. — Mazzini je bil pretečeni čas tri dni v mestu Nizza na francoski mēji, od kodar je šel po meniško oblečen v Genuo, kjer je gosposka še le osem dni po njegovem odhodu zvédila, da je bil ondi. — Angležki izredni poslanec L. Elgin bi utegnil že v Pekingui biti, kamor je bil poslan, zvédit, ali ima angleška vlada s kitajskim cesarjem ali pa samo z njegovim poglavarjem opraviti. Če ne dobí ugodnega odgovora, pišejo časniki, bo angleška vlada s francosko vred Kitajcom vojsko napovedala. — Vatska vlada v Svajci se je zoper izdelanje železnice postavila in en batalijon vojakov poslala, delavce pri železnici razpedit. Zvezno svetovavstvo pa je tej vladi ukazalo, temu delu nikakoršnih napotij ne delati. —

Zalostnica na razvalinah nekega grada zapeta. *)

Prevod iz Mathisson-a.

Tiho, v krilu večerne tišine
Spí livada, loga hrup molčí;
Le otožni griljček spod zvalíne
Mi prežalno pesem še cverčí.
Glej! tihost rosí zrakovje jasno,
Pašo čede zapusté počasno,
In ratár hití od truda zvit
Se v očinsko kočó odpočit.

Kjer višave kinči venec gaja,
Sred zvalin nekdanjih dní sedím,
Kjer me groza davnosti spreha,
Tebi, žalost! pesem posvetím.
Tebe, zrušje! motrim žalovaje;
Kaj nekda bil prah le-tá je?
Grad ponosen, terdna var in stan
Na temenu skalnem osnovan.

Kjer berslan žalobno romoneči
Čez stebrovni sip popenja se,
Kjer, osvit večera že bledeči
Pustih lin mračivni vid odpré,
Je morda očeta solza jaka
Domovja narblážjega junaka
Posvetila bojaželjniplan,
Obudivši slavohlepje tam.

„Srečen bod’!“ mu sivi oče pravi,
Ter mu izróči junaški meč,
„Bodi vreden sin dedovski slavi,
Verni se zmagavc — al nikdar več.“
Zir mladenčev slé morivne plame
Šviga; glej, se blago lice vname
Ko cvetečih rožic tihi gaj
Se bagrene zarje sveti zdaj.

In na boj on udri treskoviti
Lavoserčnik zdaj u strašni znam;
Kakor gojzd vihar podré serditi,
Treši v prah sovražni oriplam.
Rah, ko vir preskaklja cvetne ride,
Sin junaški skalni dom doide,
Zrè očeta solz veseli dar
In deklinskih lic nedolžni žar.

*) Skoro enake misli in občuti so me obhajali, ko sem nedavno z nekim prijatlom slavni Tabor nad Černičjem obiskal. Ker se o tem predmetu nič boljšega reči ne dá, sem v spomin tega dneva krasno elegijo Mathissonovo predstavil. Da pa dve versti zamolčim, imam za zdaj poseben vzrok; vendar pesem tudi taka malo škode terpi.

Pis.

Kjer srebot prepleta temne skale
In ujér si zvoli molkli stan,
So vesele kupice žvenkljale,
Dokler tmin razgnal ni prišli dan.
Štrune pevši tú kervave zmage,
Čudne boje nad brezbožne vrage,
So živeč spomin grozivne sle
V persi viteške poklicale.

Oj premembe! noč in groza krije
Bojnih dik nekda slovevši dom,
Žalostno mi nočni vetrič dije,
Kjer je bil vriskanja divji grom.
Ternje, glej! se maje tam samotno,
Kjer za meč je prosil fant zarotno,
Ko je v boj trobente klic dervil
In očetov konj se v dir spustil.

V zemski tmi trohline prah venuje
Zdaj telesni cvet oblastnika,
In od mesta clo, kjer on miruje
Komaj star spomink še znanjedá.
Marsikter, že davno plen vetrovja,
Zabljen je, ko tihi znam grobovja;
Clo junaških djanj nebeški svit
Vništi pozabljenja mrak serdit.

Kar plodí v človeku hrepenenje,
Kar dviguje serca rahli čut,
Zgine, ko jesenskih dní žarenje,
Kadar krog vihar zarjove ljut.
Ki večér obhaja še veselo,
Ah! o zarji kaže lice velo,
Znanc, celó ljubavi sladka bol
Zapustí na vek pozemski dol.

Tak življenja svet in kras premine,
Tak oblasti prazna sanj beží,
Tak dereči čas v ostudne tmíne
Vse zemljiško hipno razvalí.
Lavor, ki zmagavca dlan dikuje,
Čin, ki zdaj na kamnu, bronu sluje,
Pepelnjak, spomina dragi kras
Ino pesmi neumerjóči glas. France Zakrajšek.

Prislovice iz Istre.

Nabral Jakob Volčič.

Bog je dobar otac, a deca su mu poredna.
Ki čuje kukuvaču na tašće, nebude celo leto sit.
Ki ni bolan, Bog za njega nezna.
Laglje češ kupiti sena s kosom, nego z mošnom. (Vse ob pravem času).
Ja sam dala piću (Muttermilch), a Bog neka da sriću.
(Kadar mati otroka na službo spravlja).
Gospoda jeju, pasi gledaju. (Čakaj siromak).
I očima ni ča verovati, i oko vara.
Još je papa svet, pa ga mačke gledaju. (Ne prevzemi se!)
Nijedan se ni navajen rodil.
Si se razveselil kako medved drenovice, ka rano cvate, a kasno zori. (Up te vara).
Ako se on hiti u more, nehati se ti. (Nesledi neumnega).
Bil sam u situ i u rešetu. (Mnoga sam skusil.)
Va svakom žitu je ljulja. (Vsak ima svoje slabosti.)
Žena je vrazja mriža. (Od Eve greh.)
Duša mi za tom stvarom pada. (Jako želim).

 Mlad človek v čbelarstvu dobro izveden za-
more berž dobro službo dobiti. Kdor je šeli, naj se
oberne do gosp. Janeza Pirca, kasirja na železnici
v Pelčanah na Štajarskem. (Herrn Johann Pirc,
Eisenbahnkassier in Pöltschach).